

Odkladiště snů

Na obloze se probouzely první hvězdy a svět pozvolna oslepovala černočerná, neproniknutelná tma, když kdosi za mnou narušil monotónní skřípání vlaku jedoucího neznámou krajinou a vzdychání a úpění lidí kolem mě. Ten někdo padl na má záda a pak klesl k zemi, kde se omotal kolem mých rozbolavělých nohou jako řetěz. Snažila jsem se zachovat klid, nepohlédnout dolů. Co oči nevidí, to srdce nebolí. Nechtěla jsem se mučit bezmocí. Už bych nedokázala nijak pomoci. A byla by to vůbec pomoc? Vyrvat někoho z náručí Všemocného, vrátit jej zpět do světa, kde je utrpení denním chlebem, kde se lidé cejchují jako dobytek...

Upírala jsem zrak na hrud' muže s popálenou tváří. Jeho kabát se střídavě vzdouval a klesal, jak se nadechoval a vydechoval. Čelo jsem u něj měla tak blízko, až jsem cítila nepravidelný tlukot jeho srdce. Teplo jeho těla kontrastovalo s chladem, který se šířil od mým odhalených kotníků k lýtkům, stehnům, přes břicho, až k srdci. Tam dole, na zemi pokryté výkaly, právě vyhasínal jeden život, končily jedny naděje, sny, starosti, někoho tu navěky opustil rodič, dítě, příbuzný, známý, přítel. Ten někdo měl jistě jméno, ale tady zemřel jako bezejmenná oběť dějin, oběť lidské bestiality.

Nepatrně se nahnul k muži. Jak já toužím po objetí, po ujištění, že to vše je jen zlý sen a já z něj brzy procitnu. Jak já bych si přála skrýt se v něčí náruči, cítit zase bezpečí, mít domov. Smím vše tohle hledat u vás, mladý pane? Také hledáte spřízněnou duši? Je vám teskno? Jak to mám vyčíst z tváře, v níž i jediný pohyb svalů musí působit nepředstavitelnou bolest?

Rukou vklouznu pod svůj kabát. Bříšky prstů přejezu po neforemných šatech a žluté hvězdě. Od ní směrem dolů je vyšita čára a dva tvary připomínající listy. Střed hvězdy chtěla má sestra překrýt hnědým šestiúhelníkem, ale to už jsem jí nedovolila. Matku by to jistojistě rozlítlo, nestrpěla plýtvání.

„Slunečnice přináší štěstí,“ říkala sestřička. Rty jí zdobil úsměv, avšak v očích se jí zračila nevyčtená otázka. *Bude to ale skutečně stačit...?*

Nyní, kdyby tu stála vedle mě, bych jí už uměla odpovědět.

Bude. Bude, když mi tím vždy připomeneš, jak důležité je někoho mít, cítit, že nejsem sama.

Mužovy kostnaté prsty se nepatrně třásly. Zatínal ruce v pěst, aby se toho zbavil. Ale já znala lepší lék. Lék proti úzkosti, strachu, nejistotě. Lék, který by svět snad proměnil v krásné místo, který by zažehnal všechny války a který by do vlaků neodklízel z očí ostatních naše utrpení a zkázu. Lék, který by zabránil tomu, aby se mi u nohou svíjel onen zmařený lidský život.

„Pane? Smím vás obejmout?“